

Projekt Filmski kritičar 54+

Igor Pureta

Naslov filma: Sam samcat

igrani, dugometražni, drama, 2018.

scenarij i režija: Bobo Jelčić; kamera: Erol Zubčević

Uloge: Rakan Rushaidat, Miki Manojlović, Snježana Sinovčić Šiškov, Marko Makovičić, Krešo Mikić, Ivana Roščić, Goran Navojec, Ksenija Marinković, Jadranka Đokić, Vesna Glođo, Izudin Bajrović, Nikša Butijer, Dejan Đonović, Lea Breyer

Samoća u krugu ljudi dobrih namjera

Začarani krug usamljenosti i bespomoćnosti umotan u borbu za roditeljska prava

Drugi igrani film Bobe Jelčića „Sam samcat“ je priča o rastavljenom muškarcu i njegovim nastojanjima da provodi više vremena s maloljetnom kćeri. U tome se Marko, glavni lik kojeg vrlo uvjerljivo glumi Rakan Rushaidat, najviše oslanja na rodbinu kod koje je smješten nakon rastave, a tu su i prijatelji te drugi likovi koji mu naizgled pokušavaju pomoći. Okruženje je to prognanika iz bosanske Posavine smješteno na periferiji grada koji imaju svoj pogled na Markovu situaciju i savjete od kojih neki plešu na rubu legalnosti.

Odlična gluma glavnog i sporednih likova u kojima se ističu Miki Manojlović u ulozi tetka, te Snježana Sinovčić Šiškov u ulozi tetke dodatno je naglašena sugestivnom kamerom Erola Zubčevića. Kamera je čitav film pokretna u svim smjerovima, približava se i udaljava od lica glumaca kako bi što vjernije naglasila njihove emocije i riječi. Zubčević često gledatelja stavlja u položaj skrivenog promatrača dajući mu uvid u situaciju kroz kameru zaklonjenu iza brda dokumenata ili kroz prozorske zavjese te i tako na gledatelja prenosi ne uvijek ugodna emotivna stanja likova. Česti krupni planovi smjenjuju se s planovima u kojima je glavni lik samo djelomično vidljiv u odnosu na okolinu čime se naglašava njegova izgubljenost i nesnalaženje u prostoru i situaciji u kojoj se nalazi.

Iako se od početka filma kao glavna tema pokušava podmetnuti Markova borba s birokracijom zbog redateljevog gotovo dokumentarnog prikaza rada referenata, telefonskih razgovora s njima ili neugodnih situacija uživo gledatelj ubrzo postaje svjestan da je tema puno osobnija. Kako birokracija odbija prihvatiti Markovu potrebu za promjenom dogovora oko posjeta kćeri sve jasnije postaje da su i ostali, pa čak i oni najbliži, likovi više usmjereni na svoje živote i probleme nego na Marka. Uz tekst to je naglašeno zvučnom kulisom filma, kakofonijom zvukova, glazbom „Novog vala“ osamdesetih i sveprisutnim vijestima o „Lex Agrokoru“ u odnosu na koje se Markov problem doživljava kao nešto što je važno samo njemu.

Marko nesnalaženje situacijom u kojoj se našao nakon razvoda želi umanjiti produženim susretima s kćeri no niti vrijeme koje ima na raspolaganju ne posvećuje njoj što se umalo pretvori u tragediju. Ovaj klimaks nema svoje razrješenje pa Marko ostaje u ostaje u začaranom krugu usamljenosti i bespomoćnosti iz kojeg se može izvući jedino – sam samcat.